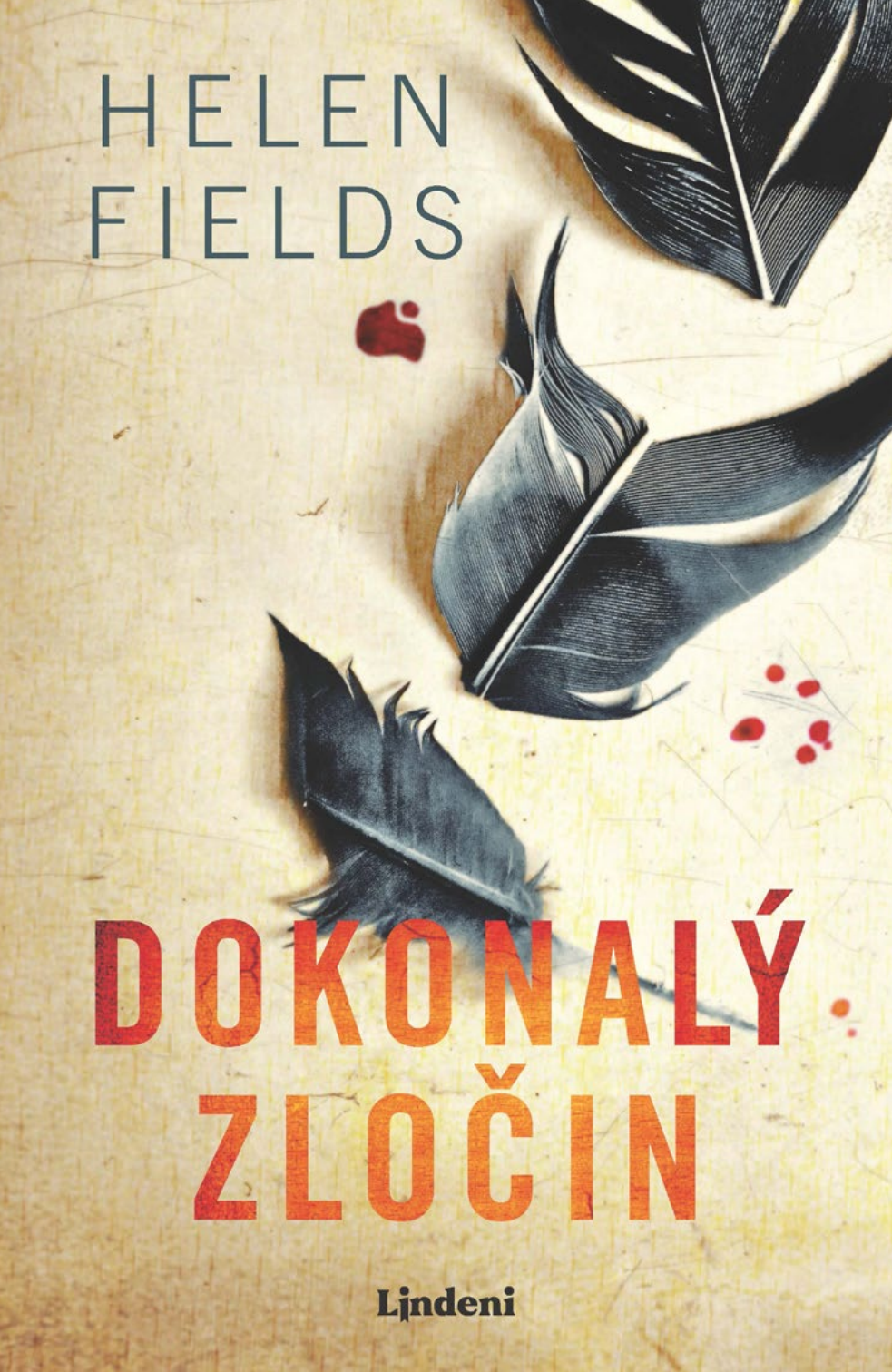

HELEN
FIELDS

The background of the entire cover is a light beige, textured surface resembling aged paper or parchment. Three black feathers are scattered across the upper and middle sections. One feather is at the top right, another is in the center right, and a third is at the bottom left. There are several red ink splatters: a single drop near the top center, a cluster of five drops to the right of the central feather, and a few smaller drops near the bottom right.

**DOKONALÝ
ZLOČIN**

Ljndeni

Dokonalý zločin

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Helen Fields

Dokonalý zločin – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

HELEN FIELDS

DOKONALÝ ZLOČIN

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Helen Fields: Perfect Crime

Copyright © Helen Fields, 2019

Translation © Miriam Ghaniová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

E-book konverzia © Grafické a DTP studio Albatros Media

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4552-9

ISBN e-knihy 978-80-566-4560-4 (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-4561-1 (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4562-8 (mobi)

Venujem svojej mame, Christine May Fieldsovej.

*Bola príkladom, inšpirovala svojou prácou,
milovala gestami, aj keď sa jej slová ťažko vyslovovali.*

PRVÁ KAPITOLA

20. februára

Stephenovi Berrymu sa zdalo nepravdepodobné, že by po páde zostala dostatočne veľká časť jeho tela zachovaná natoľko, aby sa dal využiť niektorý z jeho orgánov, ale v poslednom záchveve optimizmu zastrčil svoju darcovskú kartu pod mobilný telefón. Spolu s kľúčmi, peňaženkou a všetkým ostatným ho nechal na okraji cesty. Náraz, aj keď do vody, bude zničujúci. Roztriešťa sa mu kosti, pravdepodobne utrpí poškodenie mozgu a ak ho sila nárazu nezabije, v priebehu niekoľkých sekúnd sa o to postará teplota vody.

Mal všetko premyslené. Po skoku z mosta Queensferry Crossing mu pád do rieky Forth vyrazí dych a bude musieť po ňom lapať v reakcii na náhly chlad. Bude vo vode, kým sa mu nepodari vyplávať späť na hladinu. Ak smrť nepríde okamžite, nepochybne príde rýchlo. Niet sa čoho obávať. Strach človek cíti iba chvíľu. Potom ho mozog v okamihu nakrmi obrovskou dávkou psychického opiátu. Ak náraz prežije, nebude si to uvedomovať.

Milióny ton vody, ktoré sa pod ním valili a predstavovali nezvyčajný hrob, ho pozývali, aby sa k nim pridali. Keďže mu zostávalo len pár minút, mal už dávno začať liezť nahor. Na prekonanie ochrannej bariéry, ktorá mala zabrániť samovraždám a ktorej hornú časť tvorili dlhé kovové dosky smerujúce k ceste, si kúpil špeciálne rukavice a topánky, takže nemal výhovorku na váhanie.

Keď si zavolať taxík na adresu svojho bydliska, sršal odhodlaním. Chudák taxikár mal za sebou osemhodinovú šichtu a bol na ceste domov. Stephenovi sa nepáčilo, že si musel priložiť nôž ku krčnej tepne a vyhrážať sa, že sa podreže, aby vodič most úplne uzavrel tým, že odstaviť auto priečne, ale menej násilné riešenie mu nenapadlo. Aspoň sa priamo nevyhrážal zbraňou taxikárovi. Ospravedlnil sa najmenej desaťkrát, kým auto zastavilo, čo, samozrejme, nezabránilo traume, ktorú taxikárovi spôsobil pohľad na čepeľ lesknúcu sa v spätnom zrkadle.

Stephen ľahko preliezol zvislý plot a potom sa chytil ostrých železných plátov, ktoré mali zabezpečiť, aby sa nikto nedostal na druhú stranu. Trochu to bolelo, ale bol v dobrej kondícii. Fyzicky bol na tom lepšie ako psychicky, to bolo jasné. Každý deň trávil hodinu v posilňovni, takže mal poriadne svaly. Navyše chodil dvakrát do týždňa behať, čo mu zlepšovalo kondíciu. Pri pohľade naňho by nikto nezistil, že má bipolárnu poruchu. Vyšetrovanie jeho smrti však všetko odhalí. Jeho dlhoročné koketovanie s liekmi určenými na vyrovnanie výkyvov nálad. Obdobie, keď napriek radám jedného lekára za druhým prestal užívať lieky. Pokusy o terapiu, po ktorej sa cítil ešte slabšie a žalostnejšie, než sa cítil pre svoju chorobu. Vzťahy, ktoré neustále otriasali jeho búrlivou povahou. Zamestnania, v ktorých nevydržal dosť dlho, pretože boli dni, keď ráno nedokázal vstať z postele.

Súdny lekár dospeje k záveru, že prechádzal jednou zo svojich depresívnych fáz. To vyvolá ľútosť, že nedostal účinnú liečbu a že sa nedokázal zveriť priateľovi a požiadať ho o pomoc. Malý titulok zahrabaný hlboko v miestnych novinách zopakuje otrepanú pesničku, že sa mu nedostalo dostatočnej starostlivosti zo strany miestnej komunity. Hoci sa rozhodol nezanechať po sebe žiadny list na rozlúčku, v ktorom by vysvetlil dôvody svojho konania, chvíľu ľutoval, že tento smiešny blud neuviedol na pravú mieru. Žiadna starostlivosť nemohla odvrátiť tento koniec. Od svojich pätnástich rokov cítil, že ho predčasná smrť ťahá ako reťaz okolo krku. Nasledujúcich šesťnásť rokov jej odolával, ale dnes sa mala stať zavŕšením jeho životného príbehu.

Priateľka, pred ktorou sa tak úzkostlivo snažil utajiť svoju poruchu, napokon zistila, že je nikto, vlastne ten, kto ju do konca svojho života bude iba ťahať nadol, ak s ním zostane. Museli by viesť nekonečné rozhovory o tom, že to nebol on, že to bola jej vina, a, úprimne povedané, lepšie mu bude bez tých rečí, ako aj bez mučivo dlhého sťahovania. Neprebehlo by to ako vo filme, kde jeden z dvojice najprv prednesie zdĺhavý monológ, potom jednoducho zabuchne dvere a ako mávnutím čarovného prútika je navždy preč.

S Rosou spolu žili už rok a bolo pozoruhodné, ako veľmi sa za ten čas dokážu prepliesť dva životy. Hrnce a panvice, obrazy, ozdoby, knihy a predlžovacie káble. Pohádali sa o to, kto kúpil predlžovačku pri posteľi. Teda, vtipné bolo, že nešlo o to, kto zaplatil, ale o to, že to bolo fér, lebo si spomenula, že aj ona si vzala niečo, na čo nemala nárok. Mrcha. Ani na konci ho nedokázala vyviešť z miery tým, že by bola sebecká a nespravodlivá. Nemala to v povahe. Nebolo to na porazenie? Bola taká dokonalá, že to bola vždy jeho chyba. Jeho nálady, jeho potreby, jeho ubitá, rozorvaná psychika.

Ozvalo sa tiahle trúbenie prechádzajúceho auta a niekto naňho zakričal z okna. Vietor pohltil slová, za čo bol Stephen vďačný. Ľudstvo jednoducho muselo nechať človeka v určitých chvíľach na pokoji a šesťdesiat sekúnd pred spáchaním samovraždy bolo jednou z nich. Vyšplhal sa na ďalšiu priečku a náhle sa mykol, keď si spomenul, že predlžovačku kúpil Rose, keď jej daroval nový fén. Bolo zrejmé, že šnúra od fénu určite nedočiahne na toaletný stolík, takže predlžovačku pridal do svojho vianočného zoznamu ako praktický darček navyše.

„Dokelu,“ zamrmľal. Stále bola zapojená do zásuvky. Hlúpa spomienka na časy, keď sa štyri mesiace v kuse dokázal správať normálne a vyhýbal sa nástrahám vlastnej mysle. Dobré. Na sekundu zaváhal a premýšľal, či by nemal zavolať Rose, aby jej pripomenul tú predlžovačku. Mohla by si ju vziať, keď budú upratovať jeho byt. Lenže potom by jej musel vysvetliť, kde je a čo robí, a ona by ho možno odhovorila. Jedine Rosa by to dokázala. Príliš neskoro, pomyslel si. Koniec koncov,

bol to len predlžovací kábel. Jeho zradný mozog sa v tejto chvíli iba snažil premeniť kábel na záchranné lano.

Keď dosiahol vrchol a prešiel na druhú stranu, zatrúbili naňho ďalšie autá. Stál tam a trochu sa kolísal v nárazoch vetra. Autá ho obišli a vytvorili dolu okolo neho akúsi bariéru. Počul, ako sa zabuchli dvere. Pomaly sa otočil. Niekoľko metrov od neho sa vytvoril polkruh divákov. Nebol si istý, či si udržiavajú odstup, lebo si myslia, že by mohol niektorého z nich chytiť a vziať so sebou, alebo zo strachu, že ak sa k nemu priblížia, skočí.

Napokon sa muž s rukami vo vreckách ležérne pretlačil pomedzi dvoch z nich a podišiel pod Stephena.

„Nebude vám prekážať, ak tu budem stáť a porozprávam sa s vami?“ oslovil ho.

„Neobťažujte sa,“ zamrmal Stephen. „Práve naopak, možno by ste mali trochu ustúpiť.“

„Prečo?“ spýtal sa muž.

„Chystám sa skočiť a nechcem, aby ste za to cítili nejakú zodpovednosť. Nikto iný do toho nemusí byť zapletený.“

„To je od vás naozaj ohľaduplné...“ Muž na konci vety nesklonil hlavu, vyzeralo to, akoby chcel ešte niečo dodať. „Teraz by ste mi mali povedať, ako sa voláte,“ vyzval Stephena, keď sa nedočkal žiadnej odpovede.

„Ach, prepáčte,“ zamrmal Stephen, zahanbený svojou hrubosťou. „Stephen.“

Netušil, prečo cítil potrebu držať sa spoločenských zdvorilostí v takej kľúčovej chvíli. Asi to boli roky tvrdej výchovy.

„Fajn. Rád vás spoznávam, Stephen. Som Rune Maclure.“ Ponad vodu k nim doliehali sirény. „To bude polícia. Cítite sa na to, aby ste sa s nimi porozprávali, alebo im mám tiež povedať, aby sa držali ďalej?“

„Povedzte im, aby sa nepribližovali,“ odvetil Stephen, zhlboka sa nadýchol a sústredil sa na riek. Zo vzoru pohybujúcich sa vĺn sa mu krútila hlava, alebo to bol možno adrenalín. Tak či onak, nemyslel si, že by tam vydržal stáť dlhšie.

„Máte pocit, že strácate rovnováhu?“ ozval sa Maclure.

Stephen neodpovedal.

„Uvoľnite jednu nohu, aby ste znovu získali rovnováhu. Tie veci na zemi sú vaše?“

„Áno,“ zamrmľal Stephen.

Maclure sa zohol, schoval si do vrečka kľúče a mobil, potom podržal v ruke peňaženku a všimol si kartičku darcu orgánov.

„Páni, vy chcete darovať orgány? To je super. Túto možnosť nevyužíva veľa ľudí. Nemôžem uveriť, že ešte myslíte aj na iných, keď ste taký nešťastný. Klobúk dole.“

Stephen sa naňho zadíval. Trik s uvoľnenou nohou zafungoval. Vracala sa mu rovnováha.

„Asi to aj tak nebude nič platné. Pravdepodobne ani nenájdu moje telo.“

„To by bola škoda. Vyzeráte fit. Mnohým ľuďom by sa tie orgány hodili. Neprestávam žasnúť nad tým, čo všetko sa dnes dá transplantovať. Najviac ma vždy vyvedie z miery, keď sa vás spýtajú, či chcete darovať oči. Nebolo by zvláštne zobudiť sa po operácii, pozrieť sa do zrkadla a vidieť sa očami niekoho iného? Absolútne neuveriteľné.“

Štyria policajti sa predierali rastúcim davom, potichu hovorili do vysieláčiek a nútili divákov, aby sa vzdialili od miesta, ktoré podľa Stephena už označili ako „miesto činu“. To sa mu nepáčilo. Urobiť scénu. Byť súčasťou scény. A pritom celý život túžil len splynúť so svojím okolím.

„Netrápte sa tým. Ja sa s nimi porozprávam,“ povedal Maclure a zdvihol ruky do vzduchu v geste, ktorým Stephenovi akoby nenútene označoval: *Len sa upokojte, ja to zvládnem*. Podišiel k najbližšej členke policajného zboru a podal jej ruku.

Stephen ho pozoroval a premýšľal, prečo Maclure pôsobí tak uvoľnene. Keby bol on s niekým, kto je pár sekúnd od samovraždy, bol by úplne bez seba. Maclure sa nehrbil a hovoril tak potichu, že ho sotva počul. Nebolo z neho cítiť žiaden stres ani paniku. Je si celkom istý, že

nie je bipolárny, pomyslel si Stephen. On ešte nikdy nebol taký uvoľnený a sebaistý, ani sekundu za celú svoju prekliatu existenciu.

„Dajú nám priestor, ak by ste pre mňa niečo urobili a prešli cez ten plot späť na túto stranu. Nemusíte liezť dole, máte právo robiť, čo chcete. Pokojne tam hore zostaňte, ale chcel som sa spýtať, čo mám urobiť s vašimi vecami. Mohli by ste mi venovať ešte minútu?“

Stephen si pretrel oči. Ešte minútu? Prišiel na most, aby ukončil svoju bolesť, nie aby ju predlžoval.

„Určite máte niekoho, kto bude chcieť vedieť, čo sa vám stalo. Nechali ste tomu človeku list na rozlúčku, aby pochopil, ako sa cítite? Ak áno, výborne. Ak nie, môžete mi dať svoju adresu a ja ho doručím. Ak ho nemáte napísaný, povedzte mi aspoň meno toho človeka a dajte mi jeho číslo. Povieť mu, že ste boli odhodlaný a vyrovnaný, že ste mali jasnú hlavu a nebáli ste sa. To by mohlo toho človeka trochu upokojiť.“

„Prečo si myslíte, že sa nebojím?“ vyprskol Stephen, pričom ho smiešnosť toho tvrdenia zasiahla viac, ako chcel.

Samovražda nebola jednoduchá záležitosť. Nebolo to niečo, čo by človek urobil z rozmaru. Samozrejme, že sa bál.

„Prepáčte, len ste vyzerali... človeče, nie je možné, aby ste sa tak cítili. Počúvajte, už nemôžem dlhšie zdržiavať políciu a naozaj chcem vedieť, čo sa s vami deje. Takže len ustúpte o krok dozadu, kým sa porozprávame. Kvôli mne, ak nie kvôli sebe. Vyzeráte ako milý chlapík. Kto iný by po sebe nechal darcovskú kartu, keď sa plánuje zabiť?“

Stephen zvažoval svoje možnosti. Mal len dve: skočiť alebo urobiť krok dozadu a porozprávať sa s týmto človekom. Rosa možno bude rada, keď sa dozvie, aké boli jeho posledné slová. Ich rozchod bol taký čerstvý, že by si to určite vyčítala. Ak nič iné, mohol jej odkázať, že k tomuto bodu dospel, či už by sa rozišli, alebo nie. Myšlienka, že by si to vyčítala do konca života, bola preňho neznesiteľná. Pripúšťal si, že to nemá v hlave v poriadku, ale nechcel byť krutý.

Maclure tam nonšalantne stál, ruky mal opäť vo vreckách a prejavoval asi také nadšenie zo života, ako keby čakal na autobusovej zastávke.

Stephen jednou nohou prekročil späť cez bariéru, čím potešil dav, z ktorého sa ako zo štadióna ozývali víťazné výkriky. Zo samovraždy sa vyklulo športové zápolenie. Kto by to bol čakal?

„Výborne,“ poznamenal Maclure a neurčito zamával smerom k policajtom. „Fajčíte?“

„Nie,“ odpovedal Stephen.

„Ani ja. Ale v situácii, ako je táto, je akýmsi štandardným postupom ponúknuť dotyčnému cigaretu, nie?“

„Ási áno,“ odvetil Stephen.

Bolo absurdne smiešne viesť takýto hlúpy rozhovor na vrchole samovražedného mosta.

„Môžete mi teda povedať, prečo to chcete urobiť? Som si istý, že zaujaté strany sa na to budú pýtať. Niežeby ste museli mať konkrétny dôvod, to chápem. Niekedy to jednoducho vychádza z pocitu.“

Stephen sa zamyslel. Pravda ležala niekde uprostred. Pred časom začal postupne strácať chuť do života, zo dňa na deň, keď dospel k záveru, že sa mu nikdy nedostane účinnej liečby jeho bipolárnej poruchy. Pozrel na muža, ktorý s ním viedol rozhovor. Bol to atraktívny černochoš štíhlejšej atletickej postavy s nenápadnou bradou zastrihnutou nakrátko, aby vynikla jeho hranatá čeľusť. Presne typ muža, ktorého ste nenávideli a ktorým ste zároveň chceli byť.

„Mám bipolárnu poruchu,“ zaznela jeho odpoveď.

Maclure prikývol. „To musí byť ťažké. V dobré dni je vám z tabletiiek zle, tak ich prestanete brať, a potom sú všetky dobré dni aj tak zlé. Som blízko?“

„Áno, tak nejako to je,“ prikývol Stephen.

Až na to, že to bolo úplne presné, a dráždilo ho, že to sám nikdy nedokázal takto stručne vysvetliť, hoci s touto poruchou žil.

„No vy ste stále nažive. Fungujete s ňou. Máte mobil, čo znamená, že ste v kontakte s ľuďmi. To je skvelý začiatok. Táto peňaženka je dosť hrubá, čo znamená, že žijete normálny život – máte kreditné karty, účty, vodičský preukaz, predpokladám, že aj prístup k peniazom. Neskončili ste

na ulici. To je obdivuhodné vzhľadom na to, čím prechádzate. Veľa ľudí vo vašej situácii nezvláda bežné problémy. Mali by ste byť na seba hrdý.“

Zrazu videl svoj život z úplne novej perspektívy. S hrdosťou. Takou, ktorú by si s ním väčšina ľudí nespájala, nech by sa akokoľvek snažil. Rune Maclure to dokázal.

„Musíte Rose povedať, že to nie je jej vina,“ začal Stephen.

Bolo načase prejsť k činu, stáť tam hore v chlade začínalo byť naňho priveľa.

„Rosa, to je vaša priateľka, predpokladám. Budem potrebovať jej priezvisko, aby som ju našiel.“

„Mám ju v kontaktoch v telefóne. PIN je 1066. Prosím, povedzte jej, že tá predlžovačka je jej. Ona už bude vedieť, o čo ide. Práve som si na ňu spomenul.“

„Takže ste sa rozišli?“ spýtal sa Maclure.

„Už to nemohla vydržať,“ zamrmal Stephen.

„Prepáčte, ale nepočujem vás v tom vetre. Idem bližšie, dobre? Ale ruky nemám vo vreckách.“

Presunul sa priamo pod Stephena, ktorý sa obrátil k ceste, aby ho bolo počuť.

„Hovoril som vám, že to už nemohla vydržať,“ zakričal. „Snažila sa zo všetkých síl. Nemám jej to za zlé. Je dôležité, aby to vedela.“

„Dobre, ale zdá sa, že vy dvaja ste si to nevyriešili. Asi by ste jej mali urobiť láskavosť a povedať jej to sám. Čo vy na to?“ Vytiahol z vrečka Stephenov mobil.

„Skoč už! Musím sa dostať na svoju zmenu a už teraz meškám!“ zakričal nejaký divák.

„To si nevšímajte,“ rýchlo sa ozval Maclure a vystrel ruku k Stephenovi, ktorý sa zamračil a pokrútil hlavou.

„Všetkých naštvem,“ zahundral a ustúpil za plot, takže celým telom bol teraz vonku nad vodou.

„Počúvajte, vždy sa niekto nájde. Nejaký chorý chudák, ktorý chce vidieť krv. Nevšímajte si ho. Zavoláme Rose. Bude vás chcieť počuť.“

Chceli ste, aby som jej to povedal. Idem vyššie, aby som vám podal telefón.“

„Nemáte rukavice,“ poznamenal Stephen apaticky, keď ho bolesť takmer premohla. Udržať rovnováhu ho stálo priveľa síl. „Porežete si ruky na...“

Maclure sa už šplhal hore. Stephen váhal, či ho má zastaviť hrozbou skoku, ale naozaj chcel ešte naposledy počuť Rosin hlas. Kým Maclure liezol nahor, Stephen si prezeral more tvári za improvizovanou policajnou páskou, ktorú tam narýchlo natiahli. Stál tam muž s lesknúcimi sa očami a rukami vo vreckách, ktorý sa naňho usmieval. Ďalšia žena niečo hovorila jednému z policajtov. Staršia pani plakala, a ak to Stephenovi doteraz pripadalo nemožné, zrazu cítil ešte väčšiu nenávisť voči sebe samému, že jej spôsobil také utrpenie.

Muž s úsmevom na tvári sa rozosmial na plné hrdlo, aby to Stephenovi neuniklo. Ten zvuk bol hrozný, ako škrabanie po tabuli. Stephen si rukami zakryl uši, zapotácal sa a špičkou jednej topánky sa zachytil medzi široké kovové pláty zábradlia.

Prevrátil sa a zachytil sa oplotenia, narazil do kovu najprv kolenom a potom bokom, nato doň narazil bruchom, hlavou dolu. Rozosmiaty muž sa zachichotal hlasnejšie. Napriek vetru, hukotu vody a výkrikom davu Stephen nepočul nič okrem smiechu.

Oboma rukami zvieral kov a bojoval s nutkaním tela vytiahnuť sa hore a s hlasom v hlave, ktorý mu našepkával, aby sa pustil. O niekoľko sekúnd bude po všetkom. Nepotreboval sa s Rosou rozprávať poslednýkrát. To by spôsobilo len viac problémov, ako by ich vyriešilo. Keď sa pustí, vzduch okolo neho začne svišťať, zažije voľný pád, potom možno letmo pocíti chlad alebo náraz, ale nebude to trvať dosť dlho na to, aby to spracoval alebo zaregistroval bolesť.

Stephen sa pustil jednou rukou a zavrel pritom oči.

„Pustil sa!“ zakričal ženský hlas.

Ozvali sa výkriky, dupot topánok na betóne a vzrušené slová. To musel byť ten muž, ktorému žiarili oči, pomyslel si Stephen. Prišiel, aby

sa pozeral, ako Stephen umiera. Možno to bola samotná Smrť. Stephen nikdy nebol nábožensky založený ani poverčivý, ale možno teraz konečne videl svet bez klapiek na očiach. Všetky tie horory, mysteriózne seriály o skutočných udalostiach a rozprávky boli skutočné.

Čiasi cudzia ruka mu pevne zovrela členok nad uväznenou topánkou.

„Držím vás,“ povedal Maclure. „Hovorte so mnou, Stephen. Nemali by ste teraz robiť žiadne závažné rozhodnutia.“

„Smrť je tu,“ vyslovil Stephen a zdvihol hlavu, ako len mohol, aby videl do Maclurových pokojných hnedých očí.

„Ak je tu, tak nie pre vás. Nie dnes. Takže sa poriadne chyťte toho plota a zapojte brušné svaly, aby ste sa vytiahli hore. Aby som vás mohol chytiť za opasok.“

„Ja neviem,“ zamrmľal Stephen.

„Rozumiem, ale stojím s vami na tejto strane plota. Ak teraz vytiahnete tú nohu, stiahnete ma so sebou.“ Maclure sa usmial.

Nebola to hrozba ani nijako nepreháňal. Stephen to videl.

Keď sa Maclure načialhol, aby uchopil Stephena za nohavice, z vrec-ka mu vypadol mobil a závratne letel do ľadovej vody pod nimi, kde zmizol, akoby nikdy neexistoval.

„Dokelu, je mi to ľúto. Chcel som vám dať šancu porozprávať sa s Rosou. Kúpim vám nový, ak vás to prinúti vyliezť späť. Čo povieť?“

Stephen uprene hľadel za svojím mobilom. Nechcel takto odísť. Jednoducho prestať existovať, nechať sa bez stopy vymazať zo sveta, nechať celý svoj život bez zmyslu. Zaťal svaly, zrazu si uvedomil skutočný dôvod, prečo cvičenie nebolo stratou času, a chytil sa najnižšej tyče plota, pričom si až vtedy všimol, čo výstup po zábradlí zabraňujúcim samovraždám urobil s rukami jeho záchrancu. Z dlaní mu kvapkala krv a kúsky odrezanej kože sa mu chveli vo vetre, keď siahol po Stephenovom opasku.

„Nechcel som, aby sa vám niečo stalo,“ povedal Stephen. „Ďakujem.“

Podarilo sa mu dostať koleno do medzery medzi dvoma kovovými rozperami a vytiahol sa dostatočne vysoko, aby ho Maclure chytil.

„Poďakovanie si nechajte na neskôr,“ prehodil Maclure. „Najprv podme niekam preč od tunajších zvedavcov a donesiem vám šálku kávy.“ Ozvali sa výkriky policajtov, ktorí prehodili cez zábradlie laná, aby si ich obaja muži omotali okolo drieku. Potom ich priviazali o kolesá policajného auta, aby ich zabezpečili.

„Prečo ste riskovali vlastný život?“ spýtal sa Stephen, keď sa konečne postavil tvárou k Maclurovi a pozrel mu priamo do očí.

„Všetci máme svojich démonov,“ vysvetlil Maclure. „Všetci do jedného. Každý, kto tvrdí opak, sa len naučil klamať lepšie ako vy alebo ja. Ja so svojimi bojujem tak, že sa snažím pomáhať iným, ako najlepšie viem. Vlastne je to odo mňa sebecké, keď sa nad tým zamyslíte.“

Stephen chytil Maclura okolo krku a krátko, ale pevne ho objal.

„Vďačím vám za svoj život,“ vyslovil.

Myslel to vážne, ale hlavu mal plnú démonov, ktorých Maclure spomínal, a bol tu ten muž v dave, ktorý ho stále sledoval. Už sa mu nasmial. Na perách nemal ani náznak úsmevu.

miest, občasný lukostrelecký tréning a ochutnávky menu (po ktorých občas nasleduje opica).

Ďakujem svojim priateľom a rodine, ktorí musia počúvať moje blabotanie o zápletkách a postavách, termínoch odovzdania a šialených nových nápadoch – viete, koho sa to týka. Mám vás veľmi rada. Bez vás by som nenapísala ani slovo. Osobitná vďaka patrí Davidovi, ktorý mi objednáva z Anglicka obľúbené čajové vrecúška do zásoby, aby mi uprostred písania nedošli a neupadla som do tvorivej krízy.

Ďakujem!

HELEN FIELDS **DOKONALÝ ZLOČIN**

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava v roku 2025.

Číslo publikácie 3 307

Zodpovedná redaktorka Agáta Laczková

Technická redaktorka Sandra Friedrichová

Jazyková redaktorka Zuzana Šmatláková

Z anglického originálu *Perfect Crime*,
ktorý prvýkrát vydalo vydavateľstvo AVON,
a division of HarperCollins Publishers Ltd, v roku 2019,
preložila Miriam Ghaniová

Grafická úprava a sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
E-book konverziu vytvorilo Grafické a DTP studio Albatros Media

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

e-shop: www.albatrosmedia.sk

e-mail: info@albatrosmedia.sk

ALBATROS MEDIA

Kompletnú ponuku titulov nájdete na
www.albatrosmedia.sk